

[Indenrigsministeren.]

han skal kun en eneste Ting, nemlig hver Dag monotont gentage, at dette er den partipolitiske Regerings Almisseforslag, dens Uddeling af Understøttelser, dens Gaver fra Naadigherren og alle de øvrige vanvittige Udtryk, der anvendes for at forhindre Mennesker i at tænke selv.

Naar man nu erindrer, at Baggrunden for alt dette er den af fire, af hele Venstre accepterede, kyndige Mænd enstemmigt afgivne Betænkning, tror jeg, at man sjældent har set giftigere Blomster gro paa det politiske Livs Overdrev, og det vil være forstaaeligt efter dette, om endnu færre sagkyndige har Lyst til at stille deres Arbejdskraft til Raadighed for politiske Mynigheder.

Og hvilket Indhold er der nu i denne Tale om Almisse og Understøttelse? Der er ikke Antydning af Almisserpærg over dette Forslag, medmindre ogsaa Venstres Forslag er Almisseforslag, hvert og et. Forslaget gaar ud paa en lovmæssig Ordning, hvorefter samtlige Kapitalindehavere her i Landet baade i Erhvervslivets og i deres egen Interesse maa mindske Rentekravene noget, for at den allervanskeligst stillede Del af Landbruget kan faa en væsentlig Lettelse i den Rentebyrde, som det har paadraget sig under helt andre Forudsætninger, og som nu truer med at trykke det i Knæ. Venstres Forslag gaar ud paa en lovmæssig Ordning, hvorefter det er Forbrugerne, som yderligere maa afgive noget til Landbruget. Der er ikke mere Almisse over den ene Form end over den anden.

For et Par Maaneder siden vedtog vi en Renteordning for Sønderjylland, ved hvilken der endogsaa direkte af Statsmidler blev givet Tilskud til visse særlig gældtyngede Landmænds Rentebetaling, og Venstre stemte for denne Ordning. Der var ikke een af Venstres Rigsdagsmænd, der i den Anledning haanede sønderjyske Landmænd med, at nu modtog de Almisser eller Gaver fra Naadigherren.

Jeg tager et andet Eksempel. Venstre udtaler i den foreliggende Betænkning, at Partiet er villigt til at gaa med til Rentetilskud til Laantagerne i Statsboligfonden. Man tager altsaa ikke i Betænkning at give disse Laantagere i Statsboligfonden et direkte Rentetilskud paa Grund af deres særlige Vanskeligheder; ingen taler om, at det er en Almisse. Her er ikke Tale om Penge, som de paagældende skylder Staten; nej, det er en Obligationsgæld, ganske svarende til en hvilken som helst anden

privat Obligationsgæld, kun med Staten som Garant.

Jeg spørger: Hvorfor denne forskellige Opfattelse af, hvad der er Almisse, naar det drejer sig om den sønderjyske Ordning og Statsboligfonden paa den ene Side og andet Afsnit af det foreliggende Lovforslag paa den anden Side? Det er selvfølgelig, fordi man ikke vil en effektiv Rentեսænkningspolitik. Man taler saa meget derom, som det er nødvendigt over for nærgaaende Vælgere; men her, hvor Afgørelsen skal træffes, saboteres denne Politik Maaned efter Maaned, Aar efter Aar. Det er typisk, at naar Renten her i Landet søges nedbragt omtrent saa langt som i andre Lande — ikke helt saa langt ned, men i Nærheden heraf —, saa kalder Formanden i det høje Landsting det for en Brandskatning af Sparerne. En Rentեսænkningspolitik gøres altsaa til en Skattepolitik.

Det ærede Medlem Hr. Krag siger, at dette 2det Afsnit er en Lovgivning, som Regeringen vil paatvinge Landbrugerne. Nej, det, der her, som jeg kort har gjort Rede for, er Tale om, er, at Regeringen og Venstre er enedes om at fremskaffe en saglig Udredning af disse Spørgsmaal. Regeringen har saa i Hovedtrækkene kunnet tiltræde Resultatet af denne Undersøgelse, og i Dag er det saa langt fra, at Landbruget har Følelsen af, at denne rent saglige Ordning skal paatvinges det, at tværtimod Tusinder af det ærede Medlem Hr. Krags Partifæller venter paa og ønsker, at dette Forslag skal gennemføres, og ser paa det ærede Medlem Hr. Krag som den store Hindring herfor.

Jeg skal selvfølgelig ikke her indlade mig paa at drøfte de Ændringsforslag, som det ærede Parti har stillet som Erstatning for 2det Afsnit — det hører jo ind under Landbrugsministerens Omraade —, men jeg kan dog ikke tilbageholde den Bemærkning, at det, naar man tager i Betragtning, at disse Forslag om de forskellige Ordninger er stillet af Partiet Venstre, der til enhver Tid advarer mod Planøkonomi, virker rent ud sagt overvældende. Set i Forhold til Statsmagten er et mere gennemført planøkonomisk System aldrig opstillet herhjemme; der har aldrig her i Landet været stillet Forslag, der i saa høj Grad nærmer sig dansk Landbrugs Administration fra den røde Bygning.

Hvad foreslaas der da? Prisen paa Korn, Smør og Kød fastsættes ved Lov, Forbrugerne tvinges til at spise 35 Mill. kg mere Smør, end det frie Marked vilde medføre, al Udførsel af Smør skal ske gennem